

Золота клітка. Книга 2

КУПИТИ

Похмуре, захопливе фентезі від авторки бестселерів Лінетт Ноні ідеально підійде шанувальникам Сари Дж. Маас і Саби Тахір.

Десятирічне перебування в Заліндові, описане в першій книзі серії, було для Ківи жахливим випробуванням, але воно скінчилося. Проте перебування в королівському палаці родини Валлентісів, серед розкошів, на правах не полонянки, а почесної гості і майже своєї, виявляється випробуванням не меншим. І не лише тому, що поряд той, почуттям до кого Ківа не може дати волю. І не лише тому, що їй треба вести непросту таємну гру, щоб повернути собі відібране. А ще й тому, що вибір між прихильностями та обов'язками виявиться складним і неоднозначним. Як проживе цю ситуацію Ківа і що дізнається про свою родину, найближчих людей, про себе саму? Запаморочлива за сюжетом і психологічно заглиблена, ця частина змусить вас співпереживати Ківі по-новому...

Пролог

Бігти.

Їм треба бігти далі.

Ніч була темною, холод — настільки кусючим, що вгризався в кістки, але їм усе одно не можна було зупинятися. Бо смерть переслідувала їх.

— Мамо, куди ми...

— Тихо, люба, — жінка цитьнула до доньки, озираючись через плече у пошуку ознак погоні.

— А як же тато? — прошепотів хлопчик. — Як він...

— Ш-ш-ш, — перебила жінка, міцніше хапаючи його за руку й прискорюючи крок.

Ані хлопчик, ані його старша сестра не сказали жодного слова — обоє відчували материну наполегливість, бачили мовчазні сльози, які, виблискуючи під місячним світлом, котилися по її обличчю.

Вони все бігли, ніхто не говорив про тих, кого вони лишили позаду, і про все втрачене тієї ночі.

Жінка не могла заплющити очі, бо щоразу згадувала видиво рідного дому в полум'ї, те, як її чоловіка й молодшу доньку тягнуть геть Королівські Вартові, а молодший син...

З її рота вирвався схлип, вона не встигла його придушити.

Її син мертвий.

Мертвий.

Жінка прикусила язика, аби втримати ще один схлип, вдячна за те, що двоє старших послухалися її й лишалися в сховку, коли вона прокралася назад розвідати.

Вона врятувала їх від видовища, яке переслідувало б їх у кошмарах.

Меч проштрикує синові маленькі груди.

Її чоловік благає про допомогу.

Донька кричить, намагається до нього дотягтися, відчайдушно прагне врятувати.

Але вже пізно.

— Мамо, ти робиш мені боляче!

До неї долітає тихий стогін сина, вона послаблює хватку й шепоче вибачення. То єдине, на що вона здатна: її надто сильно душать відчуття, аби запропонувати щось більше.

Минули години, поки вони йшли вздовж виткої річки Алдон, не сповільнюючись, постійно оглядаючись, чи їх не переслідують. Не було ознак вартових, але жінка не ризикувала зупинятися, доки вони не опинилися біля підніжжя гір Армін, далеко від цивілізації. Безпечний дім — так їм сказали. Місце, де вдасться знайти прихисток, коли на неї та близьких звалиться найгірше.

Коли незнайомець у плащі розповів про це прямо на ринку, вона розсміялася, наче то жарт: гадки не мала, чому її сім'я може опинитися в такій небезпеці. Вони просто вірно служать людям, сказала вона: її чоловік — сільський цілитель, сама вона — віддана дружина й мати.

Як її вистежили, вона не розуміла. Ховалася роками, після цілого життя заперечення того, чия кров тече в ній.

Дехто називав це кров'ю зрадників.

Інші — кров'ю королів.

Чи — в її випадку — королев.

Жінка зробила все, на що була спроможна, аби уникати пліток про те, що дедалі більша група бунтівників шукає свою давно втрачену монархиню. Вона взяла нове ім'я і стала новою людиною, не прагнучи нічого, крім спокійного життя зі своєю сім'єю.

Сьогодні в неї відібрали половину тієї сім'ї.

У неї всередині розлетілося на шматки щось життєво важливе, поки вона за цим спостерігала, неспроможна хоч якось зарадити.

Вона не хотіла ще будь-коли почуватися настільки безпорадно.

Вона ніколи більше не дозволить собі почуватися настільки безпорадно.

І коли вона з двома дітьми, які в неї лишилися, наблизилися до безпечного будинку (під солом'яною стріхою, глибоко в засніжених хащах), жінка прийняла рішення.

Трьох ударів її заанімілим кулаком у дерев'яні двері вистачило, щоб ті відчинилися; люмонієві ліхтарі всередині підсвітили постать у плащі — того з ринку, а ще групу інших людей, які сиділи довкола каміна й зацікавлено дивилися на неї.

— Несподіванка, — сказав чоловік у плащі, каптур якого був відкинутий і відкривав його загартоване обличчя, поки він уважно розглядав жінку та її двох тремтячих дітей.

Жінка підняла до нього смарагдові очі, міцніше вхопила сина й доньку і сказала:

— Ми прийшли, щоб до вас приєднатися.

Ті, хто був у кімнаті, завмерли, наче статуї, а чоловік лише нахилив голову й повторив:

— Приєднатися до нас?

— Я знаю, хто ви такі і чого прагнете, — хоробро заявила вона. — Без мене ви не досягнете успіху.

Чоловік вигнув брову, а всі позаду нього гуртом затамували подих.

— І чого ж ти хочеш натомість?

Жінка пригадала все пережите цієї ночі, крики, кров і прошепотіла єдине слово:

— Відплати.

На чоловіковому обличчі повільно розтяглась усмішка, а тоді він низько вклонився.

— Тоді ласкаво просимо, Тільдо Корентін, — сказав він, і присутні в кімнаті підвелись і також вклонилися. — Твої бунтівники давно тебе чекають.

Ковтаючи сумніви, жінка і ті, хто лишився від її сім'ї, переступили поріг. Більше вона не зватиметься Тільда Мерідан, більше ні вона, ні її діти не заперечуватимуть своєї крові.

Крові зрадниць.

І крові королів.

Тільда планувала бути тією й іншою — зрадити ціле життя переконань, але повернути те, що по праву належить їй.

Рекомендована література

Тюремна цілителька.
Книга 1

Мусаї. Танець
вогненного моря. Книга
2

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ